

А.Ф.)" [132, т. 1, стр. 112]. Ти избори за папу су се одвијали под притиском Француске, и новоме папи је као стално пребивалиште дат град Авињон (у Француској - А.Ф.)" [132, т. 1, стр. 112]. Папски престо је, после неколико стотина година, из Рима премештен у тај град у Француској на 70 година. У Рим је враћен тек 17. јануара 1376. год., тј. тачно 70 година после напуштања Италије [85, Б.ХІV, бр. 26].

Познатим "вавилонским ропством" завршава се историја богославског царства, излаз из Јерусалима после рата против Набукодоносора. "Ропство" народа траје 70 година (2. дневник, XXXVI, 20,21). Тај догађај је јединствен у библијској историји.

Познатим "авињонским ропством", у Средњем веку знамом као "вавилонско ропство", завршава се историја Римске империје из X-XIII в. после ГТР-рата из XIII в. "Авињонско" ропство траје 70 година [85], [132]. Тај догађај је јединствен у историји Рима и папства

Пресељење из Јерусалима у Вавилон

Пресељење из Рима у Авињон

О тим догађајима написано је много. Оба догађаја су била познати преломни моменти, како у историји богоборачког царства, тако и у историји Римске империје из X-XIII в. и римског папства. Подсетимо се да је Библија религиозно обојен извор. Она каже: "И што их оста од мача, однесе их (Набукодоносор - А.Ф.) у Вавилон (уосталом, панораму града Авињона в. у [132, т. 1, стр. 113] - А.Ф.), и бише робови њему и синовима његовијем докле наста царство персијско (Авињон се налази у Француској, која се поклапа са ПРС - "Персијом"; осим тога, Карл Анжујски, победник у ГТР-рату из XIII в., такође је дошао из Француске, и баш се тиме објашњава "пресељење и ропство папа" у Француску - ПРС ("Персију"). - А.Ф.): докле се земља (јерусалимска, коју су напустили богославци - А.Ф.) не издовољи суботама својим, јер почиваше за све вријеме докле бјеше пушта, докле се не наврши седамдесет година (2. књ. Дневника, XXXVI, 20-21). Глава у [132] која описује "вавилонско ропство папа", тако се и зове: "Папство у ропству у Француској" [132, т. 1, стр. 110]. Такав религиозни извор, као што је Библија, даје, наравно, огроман значај том догађају, повезаном са судбином центра римске религије и папства. Узмимо Дантеово писмо краљу Хајнриху, које се датира у 1311. год. (већ је прошло неколико година вавилонског ропства папа). Данте пише: "Тада ће нам наше наслеђе, чији губитак непрестано ошлакујемо, у потпуности бити враћено. И као што сада ми, изгнаници у Вавилону (! - А.Ф.), уздишемо помињући свети Јерусалим, тако ћемо се у радости, кад поново будемо грађани и кад будемо мирно дисали, сећати несрећа тешког времена" [329, стр. 120]. Наравно, за савременог коментатора А.К. Цивелегова такви средњовековни текстови изгледају само као "библијска подсећања". Данте, пак, говори о својој савремености.

2) "У Француској... папство се знатно више осећало подређеним том краљу, који је фактички тада постављао папе... Савременици нису без основа говорили да 'Париз фактички намеће своју вољу Авињону...'. То потврђује и Николај из